

Vývoj televizního média a jeho publika

Autorka se v předložené diplomové práci pokusila zachytit důležité body ve vývoji televize a s tím související proměny teoretické reflexe, týkající se jak technologických aspektů, tak především sociálního kontextu používání tohoto média. Lze tedy konstatovat, že zvolené téma dobře koresponduje se studovaným oborem. Dá se považovat za příspěvek do již déle trvající debaty, nakolik jsou nová média vlastně „nová“, anebo zda jen rozvíjejí určité dispozice, které byly přítomné již u tradičních médií. Autorka ve své práci tuto otázku pouze pokládá opačně: zajímá ji, nakolik je TV stále „tradičním“ médiem, anebo zda se během posledních let v souvislosti s digitalizací proměnila natolik výrazně, že již naplňuje spíše charakteristiky „nových médií“.

Výběr teoretických koncepcí, které jsou využity jako základní východiska je relevantní, ovšem ke způsobu, jakým autorka se zdrojovými texty pracuje, lze mít určité výhrady. Ve většině případů se bohužel omezila na mechanickou reprodukci základních myšlenek, aniž by přitom reflektovala odlišné perspektivy jednotlivých autorů, zabývala se styčnými body jejich koncepcí či naopak rozdílů ve způsobu argumentace, anebo alespoň vyjádřila, jaké k nim sama zaujímá stanovisko. Citované teze jsou mnohdy vytržené z kontextu, někdy jsou také reprodukovány nepřesně (např. o Mc Luhanovi se dočteme, že „důležité je pro něj poselství, které televize dokáže předávat dál“), což vyvolává otázku, nakolik důkladně se s nimi seznámila. Různá témata jsou zde spíše naznačována než zkoumána a řešena, a to dokonce i v poslední kapitole, kde je v předposledním odstavci otevřena problematika remediace, která naopak mohla představovat významný analytický koncept pro předchozí kapitoly.

Struktura práce je přehledná, v jednotlivých částech jsou postupně (chronologicky) prezentovány práce významných mediálních teoretiků. Mezi kapitolami nicméně postrádám určitou jednotící linii výkladu, která by byla postupně rozvíjena a lépe by je propojovala. Takto text působí spíše jako za sebou poskládané referáty z několika knih, jež spojuje pouze to, že pojednávají buď o televizním médiu v jeho analogové fázi (od McLuhana po Bourdieua), anebo o různých fenoménech souvisejících s novými médii (od Lévyho po Brunse). Organické propojení těchto dvou oblastí (na jedné straně úvah o specifikách „tradičního“ televizního média, na druhé reflexe typických vlastností digitalizovaných médií) bylo nezbytným předpokladem pro naplnění cíle, který si autorka vytyčila. Z mého pohledu k němu však došlo jen na velmi povrchní úrovni, což je škoda, protože potenciál, jež téma nabízí, tím zůstal do značné míry nevyužitý. Otázky, nakolik lze např. principy nových médií zformulované Lvem Manovichem, či Brunsem zaznamenanou proměnu publika v „produktivitele“ vztáhnout na současnou TV, zůstávají v práci v podstatě bez odpovědi.

Určitým nedostatkům se autorka nevyhnula ani pokud jde o formální stránku. Odkazy na citované zdroje jsou zpravidla umístěny až na konci odstavce, takže někdy není zřejmé, které pasáže jsou prezentací vlastních myšlenek a kdy se jedná o parafrázi myšlenek někoho jiného. Vylepšení by si rozhodně zasloužila také jazyková úroveň: v textu zůstalo velké množství překlepů, pravopisných i stylistických chyb; občas jsou použity obraty, které se do odborného textu příliš nehodí („TV pomáhá nakouknout pod pokličku“, s. 14., ...). Pak jsou zde i další drobnosti: opakující se zcela totožné věty, nepřeložené citace v AJ, názvy titulů nejsou uváděny kurzívou, apod., které nejsou závažnými chybami, jejich množství však celkovou úroveň práce výrazně snižuje.

Diplomovou práci bc. Barbory Pěničkové doporučuji k obhajobě a z výše uvedených důvodů předběžně navrhuji hodnocení „3-4“ (dle průběhu obhajoby).

V Praze dne 24.1.2017

Mgr. Irena Řehořová PhD.